

14.1.2011 Sakari Topelius: Välskärin kertomuksia (suom. Juhani Aho)

Pureskelin tänään 530 sivua Topeliuksen Välskärin kertomusten lyhennetystä painoksesta. Pääsin siis puoleen väliin. Aikaa kului puolitoista tuntia. Ensimmäiset kaksisataa sivua menivät kepeästi, sitten alkoi tökkiä. Tuntui kuin huulet olisivat revenneet verijuoviksi ja suuhun särki.

Patsas sijaitsee vilkkaalla paikalla. Tosin nyt sen erotti jokaisesti kadusta kymmenen metriä leveä lumivalli. Moni näki minut mutta harva katsoi. Kuinka monta ihmistä tekoni saavutti? Ja millä tasolla? En tiedä.

Kun koitti aika äännellä runo, olin lievästi sanottuna kohmeessa. Ähkäisin jotain mitäänsanomatonta joka ei päädy näille sivuille. Toivon että opin jotain tulevaisuutta varten.

Vaatetus toimi. Ei ollut kylmä.

Today I digested 530 pages of Topelius' Välskärin kertomuksia (Doc's tales; a shortened edition). That is to say, I managed to do a half of the book. It took one and half hours. The first two hundred pages went quite lightly, after it was difficult. I felt my lips ripped and the whole mouth was aching.

The statue is located in the middle of a busy spot. Though now it was surrounded by ten metres of snow to every direction. Many saw me, but very few watched. How many people did my action reach? And on what level? I don't know.

My sound poem became something I'm not proud of. You won't hear it here. I wish I learned my lesson for the future.

My clothing worked. It was not cold.

5.2.2011 J. L. Runeberg: Fänrik Ståls sägner

Kello 11.55 kaksi suomenruotsalaista herraa laski seppeleen Runebergin patsaan juureen. Sen jälkeen Suomen vanhin kuoro Akademiska Sångföreningen lauloi neljä laulua.

Viimeinen oli Maamme-laulu ruotsiksi. Paikalle kerääntynyt monikymmenpäinen yleisö riisui hatut ja osallistui lauluun. Sitten he hävisivät omille teilleen.

Pureskelin Albert Edelfeltin kuvittamaa laitosta sata sivua. Siihen kului neljäkymmentä minuuttia. Kirjan paksut lehdet hajosivat puruksi suussani. Maistoin veren. Join kupin teetä ja esitin lyhyen, ytimekkään äänirunon yhdestä pallosta josta erotin tavun "dels", luultavasti Sandels.

Yksi nainen oli tullut katsomaan vartavasten minua nähtyään ilmoituksen HS:n Minne mennä -palstalla.

At 11.55 two Finnish-Swedish gentlemen laid a wreath on Runeberg's statue. At noon Akademiska Sångföreningen, Finland's oldest choir, sang four songs. The last was Finnish anthem, in Swedish. There had gathered an audience of tens of people there, who took off their hats and sang along. Then they disappeared.

I digested one hundred pages of the edition which was illustrated by Albert Edelfelt. It took forty minutes. The thick pages of the book crumbled in my mouth. I tasted blood and thought this is enough. I drank a cup of tea from my thermos and performed a short but sweet soundpoem of one of the balls, where I could read a syllable "dels", probably the end of Sandels.

A woman had come especially for me. She had read about my show in a newspaper's "Where to go" pages.

6.5.2011 Arvid Mörne: Dikter i urval

Arvid Mörnen kokovartaloreliefi seisoo kallion kyljessä Kaivopuiston eteläkärjessä ja katselee merelle. Näköala on upea.

Pureskelemani kirja ei ollut Arvid Mörnen vaan Bertil Gripenbergin Dikter i urval. Sen turkulainen antikvariaatti Nykyaika minulle lähetti. Mörnen runokokoelma oli mennyt vahingossa jollekulle toiselle joka ei ollut reklamoinut asiasta kuten minä. Yhtä kaikki yhdeksänkymmentä vuotta vanhan kirjan lehdet hajosivat suuhuni täysin: niistä ei tullut palloja. Ja ainoa yleisöni, varpuset, olivat takuulla pettyneitä, koska syljeksimäni valkeat murut eivät olleet siemeniä. Pureskelin puoli kirjaa puolessa tunnissa. Mutta aurinko paistoi ja näköala oli upea.

Arvid Mörne's statue is a whole body relief, which stands attached to a rock in the southern tip of Kaivopuisto park and looks to the sea. It is a splendid view.

The book I digested was not Arvid Mörne's but Bertil Gripenberg's Dikter i urval, collected poems. That was the book the Turku-based antiquarian bookshop sent to me. By chance, Mörne's collection had been sent to somebody else, who had not made a reclamation of it like me. Anyways the pages of the 90-year old book fell to dust in my mouth; I couldn't make any balls out of the stuff. And my only audience, sparrows, were disappointed because the white splinters I kept spitting out were not seeds. In half an hour I digested half of the book. But the sun was shining and the view was great.

9.8.2011 Tove Jansson: Småtrollen och den stora översvämningen

Kerrankin kun Hesari oli poiminut jutun top-5:een, kellonaika oli väärin. Poljin kohdalle suoraan Talk to men treeneistä varmana ettei siellä olisi ketään. Mutta naapurigalleriassa oli Nuutin luokkakaverin Aatoksen äidin näyttelynavajaiset, ja yhtäkkiä mulla oli parikymmenpäinen jättiyleisö lapsia ja aikuisia. Eikä satanut!

Kirja oli ohut, ja saatoin ensimmäistä kertaa syödä sen kannesta kanteen. Kirja oli uusi mutta sivut olivat paksut, ja suuni oli verillä heti. Runosta tuli lyhyt ja ytimekäs. Koko show kesti parikymmentä minuuttia.

The Helsinki daily had picked the show for its Top 5 the first time, but the time was wrong. I biked to the spot straight from the Talk to me rehearsals, being sure that there won't be anybody. But my son's classmate's mother had opening in the neighbouring gallery, and suddenly I had a huge audience of 20 people, adults and kids. And it didn't rain!

It was a thin book and for the first time I ate the book from cover to cover. The book was new but its pages thick and I had my mouth bleeding at once. The poem became short and clean. The whole show took 20 minutes.

19.9.2011 Mika Waltari: Sinuhe egyptiläinen

Harmaa päivä, sadetta ilmassa. Ihmisiä matkalla lounaalle, kauppaan, ulkoiluttamassa koiraa. Paikalla on myös toinen työläinen, puutarhuri rapsuttamassa maata Eliten terassin vieressä kasvavien vaahteroiden juuressa. Kukaan ei katso minua, harva näkee minut. Jälleen kerran se tuntuu hassulta sillä Runeberginkatu on vilkas väylä ja ihmisiä kulkee

koko ajan. Kukaan ei halua tartuntaa, kukaan ei halua joutua osalliseksi. En minäkään haluaisi. Yhtäkkiä kuulen naisen äänen oikealta: Oletko kunnossa? Tarvitsetko apua? Siinä on kaksi huolestuneen näköistä keski-ikäistä naista. Vastauksistani he päättelevät minun olevan kunnossa ja arvaavat että kyseessä onkin jonkin sortin esitys. He pelkäsivät joutuvansa piilokameraan. Annan naisille korttini ja helpottuneena naureskellen he jatkavat matkaansa.

Ei ala sataa. Mulla on hyvin päällä. Maistan veren viiden sivun jälkeen vaikka kirja on uusi, siisti. Jonkin ajan kuluttua tunnen kuinka kieli puutuu ja suupieliä kutkuttaa. Lopetan Ensimmäisen osan jälkeen, sivulle 379. Aikaa meni 75 minuuttia.

Gray day, it may rain in any minute. People on their way to lunch, shop, walking with a dog. There is an other worker there on that small square, a gardener on her autumn duties under two maple trees by a restaurant's terrace. The statue is located in a quite bourgeoisie area, habitated mainly by wealthy, elderly people. Nobody watches me, few see me. Once again I'm a bit surprised of that, cause Runeberg Street is busy and there are people all the time. Nobody wants to get contaminated, nobody wants to get involved. I wouldn't either. Suddenly I hear a woman's voice on the right: Are you alright? Do you need help? They are two middle-aged women, looking worried. My answers tell them that i'm quite ok and they guess it's a performance. They were afraid of some sort of hidden camera. I give them my card and they move on, laughing with relief.

It isn't raining. I'm well dressed. I taste blood after five pages although the book is new, clean. After a while I feel my tongue getting numb and my lips tickle. I finish after the First Part, at page 379. It took 75 minutes.